

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Z. Š.**, zast. Mgr. Janem Pfliegerem, advokátem, se sídlem Dlouhá 6, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 6. 2018, č. j. 20 A 30/2017 – 41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Janu Pfliegerovi **n á l e ž í** odměna a náhrada nákladů hotových výdajů ve výši 4114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2017, č. j. MSK 54032/2017, ve věci přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů účinných ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o silničním provozu“); toho se měl dopustit tím, že dne 23. 11. 2016 v 10:35 hod. v Ostravě-Třebovicích na přechodu pro chodce na křižovatce ulic Opavská a Sjízdňá, ze směru chůze od parkoviště obchodního domu Tesco směrem k tramvajové zastávce „Zahrádky“, na světelném signalizačním zařízení pro chodce nerespektoval červený signál „stůj“ a vstoupil na tento signál do vozovky a vozovku přešel. Tímto svým jednáním porušil § 4 písm. c) s odkazem na § 74 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání mu byla ve správním řízení uložena podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1500 Kč; dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1000 Kč.

[2] Správní orgán I. stupně vycházel při rozhodování o přestupku z oznámení přestupku ze dne 23. 11. 2016, formuláře Oznámení přestupku ze dne 23. 11. 2016 vedeném pod č. j. KRPT-265936/PR-2016-070765, a dále ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu žalovaný zamítl; konstatoval, že v projednávané věci nebyly naplněny podmínky pro řešení přestupku v blokovém řízení, neboť stěžovatel nesouhlasil s přestupkem, a tím popřel hned první podmínku nutnou k projednání přestupku v blokovém řízení spočívající ve spolehlivém zjištění přestupku. Shodně jako správní orgán I. stupně pak dospěl žalovaný k závěru, že stěžovatel se přestupku dopustil.

[3] Stěžovatel v žalobě namítal uložení nepřiměřeně vysoké sankce s tím, že v minulosti nebyl za uvedený přestupek nikdy trestán; dále tvrdil, že správní řízení nemělo být vůbec zahájeno, neboť na místě spáchání přestupku souhlasil s uložením blokove pokuty, což je vyjádřeno na zadní straně oznámení o přestupku, které policisté začali vypisovat a se kterým stěžovatel souhlasil, přičemž pokutu následně zaplatil. Namítal, že správní orgány pochybily, pokud nevyřídily přestupek uložním pokuty v blokovém řízení, ač tak mohly a měly udělat. Na podporu svého tvrzení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2008, sp. zn. 2 As 47/2008, vyjádřil přesvědčení, že policisté postupovali nesprávně, pokud s ohledem na jednání stěžovatele nepřerušili vypisování oznámení o přestupku a nepředložili mu k podpisu pokutový blok.

[4] Krajský soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že správní orgány nepochybily, pokud přestupek projednaly ve správním řízení. K odkazu stěžovatele na rozsudek NSS sp. zn. 2 As 47/2008 krajský soud uvedl, že stěžovatelem citovaná pasáž je vytržena z kontextu celého rozhodnutí; podstatou projednávaného sporu byla zcela jiná situace. Krajský soud odkázal naopak na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, sp. zn. 6 As 49/2003, v němž se konstatuje, že *„jednou z podmínek přípustnosti vydání rozhodnutí v blokovém řízení je podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích skutečnost, že osoba, která se měla přestupku dopustit, je ochotna pokutu zaplatit. Další podmínkou podávanou z téhož ustanovení, jež musí být kumulativně s první podmínkou splněna, pak je, že přestupek je spolehlivě zjištěn. V případě, že by ten, kdo se měl dle názoru správního orgánu přestupku dopustit, nepovažoval přestupek za spolehlivě zjištěný, případně by z jiného důvodu nebyl ochoten pokutu zaplatit, bylo by třeba otázky skutkové a právní týkající se spáchání správním orgánem tvrzeného přestupku, posuzovat a bylo by tak potřeba provádět ve věci dokazování. To by probíhalo v běžném správním řízení.“* Krajský soud poukázal na to, že sám stěžovatel spáchání přestupku zpochybnil, resp. popřel, jeho chování soud vyhodnotil jako ryze účelové, neboť poté, co se dozvěděl, jaká pokuta mu hrozí v případě, že se bude přestupek projednávat ve správním řízení, resp. jaká pokuta by byla uložena v blokovém řízení, sám vepsal do tiskopisu „oznámení přestupku“, že mu byla uložena pokuta v blokovém řízení ve výši 100 Kč, se kterou souhlasí. Výpovědi svědků hodnotil soud jako věrohodné, byly podpořeny obsahem spisu, a to jednak úředním záznamem ze dne 23. 11. 2016, jednak tiskopisem „oznámení přestupku“; tyto listiny zcela korespondují se svědeckými výpověďmi policistů; pravdivost výpovědi policistů je pak seznatelná pouhým okem z tiskopisu „oznámení přestupku“, jenž je celý vyplňován modrou propisovací tužkou, zatímco text na zadní straně ve znění *„Na místě uložena blokova pokuta 100 Kč. S uloženou pokutou souhlasím.“*; vč. podpisu stěžovatele, je sepsán červeně, přičemž text se nachází v rubrice „Vysvětlení a podpis občana, který je podezřelý ze spáchání z přestupku“. Dle krajského soudu, i když úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek, není důkazním prostředkem, poskytuje informaci o věci a dotváří v dané věci ucelený obraz o skutkovém ději tak, jak jej vykreslili příslušníci Policie ČR. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány správně projednaly přestupek ve správním řízení, a nikoli v blokovém řízení. Ve vztahu k odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně soud neshledal pochybení vytykaná tomuto rozhodnutí a konstatoval, že jde o rozhodnutí zákonné. Co se týká přiměřenosti výše uložené pokuty, pak krajský soud uvedl, že pokuta byla uložena

pokračování

na samé spodní hranici sazby stanovené v zákoně o přestupcích, a byla uložena zcela v souladu se zákonem.

[5] V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Tvrdí, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku; správní orgány pochybily, jestliže věc neprojednaly v blokovém řízení; s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2008, sp. zn. 2 As 47/2008, namítá, že není rozhodující ztotožnění se přestupce s názorem, zda se skutečně dopustil přestupku, ale výhradně vůle blokovou pokutu zaplatit, či její zaplacení naopak odmítnout. Není proto podstatné, že stěžovatel na počátku projednávání přestupku s policisty spáchání přestupku odmítal, jestliže svůj názor v průběhu projednávání změnil a jestliže na sdělenou výši navrhané blokované pokuty odpověděl, že tedy s uložením blokované pokuty v této výši souhlasí, což vyplývá jak z výpovědi obou policistů, tak i z vyjádření stěžovatele na zadní straně oznámení o přestupku. Policisté pochybili, pokud i po souhlasu stěžovatele s uložením blokované pokuty pokračovali ve vypisování oznámení o přestupku a blokovanou pokutu mu neuložili. Stěžovatel je zcela přesvědčen, že ve chvíli, kdy svým písemným podáním správnímu orgánu jednoznačně doznal spáchání přestupku a vyjádřil vůli, aby byl jeho přestupek vyřešen uložením blokované pokuty, měl Magistrát města Ostravy nařízené ústní jednání zrušit a místo toho stěžovatele vyzvat k dostavení se k podpisu pokutového bloku a tedy projednání přestupku uložením pokuty v blokovém řízení.

[6] Stěžovatel rovněž nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že na projednání přestupku v blokovém řízení není právní nárok. Mezi základní zásady správního řízení patří zásada legitimního očekávání, podle níž při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nesmějí vznikat nedůvodné rozdíly. Tato zásada dopadá hned na dvě roviny této věci: tam, kde jsou splněny zákonné předpoklady pro projednání přestupku v blokovém řízení a osoba obviněná z přestupku s uložením blokované pokuty souhlasí, tam správní orgány vždy řeší věc uložením blokované pokuty (uložení blokované pokuty je fakticky v dispozici osoby projednávané pro přestupek); odepření možnosti vyřešit přestupek v blokovém řízení ze strany správního orgánu by bylo vybočením z obvyklé rozhodovací praxe správních orgánů a představovalo by porušení právě zásady legitimního očekávání, proto se takového nedůvodného odmítnutí uložení blokované pokuty správní orgány dopustit nesmí; policisté projednávající předmětný přestupek sdělili jak na místě stěžovateli, tak i při svém výslechu na Magistrátu města Ostravy, že za tento konkrétní přestupek obvykle ukládají blokovanou pokutu ve výši 100 Kč. Stěžovatel mohl legitimně očekávat, že daný přestupek bude řešen shodným způsobem jako s ostatními osobami, jež spáchaly totožný přestupek, tedy uložením pokuty v blokovém řízení ve výši 100 Kč. Jestliže správní orgány tímto způsobem nepostupovaly, pak postupovaly nezákonně a v rozporu se zásadou legitimního očekávání.

[7] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud zcela ignoroval vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Stěžovatel výslovně přiznal spáchání vytykaného přestupku, předestřel, že byly splněny veškeré podmínky pro projednání přestupku v blokovém řízení a domáhal se, aby přestupek byl vyřízen právě uložením blokované pokuty, neboť není žádný důvod pro konání standardního správního řízení. Magistrát města Ostravy jako správní orgán prvního stupně však stěžovateli nevyhověl a uznal jej vinným z přestupku v klasickém správním řízení, čímž způsobil to, že faktická sankce uložená za přestupek činí dvacetipětinásobek pokuty, která je v takových případech obvykle ukládána. Magistrát města Ostravy však v celém svém rozhodnutí nijak nezduodnil, proč postupoval právě tímto způsobem a proč nevyhověl žádosti, aby věc byla řešena uložením pokuty v blokovém řízení. Rozhodnutí magistrátu je tak jednoznačně nepřezkoumatelné, neboť nijak nereaguje na základní procesní obranu stěžovatele; tuto vadu neodstranil ani žalovaný ani krajský soud; z uvedeného důvodu je rovněž nepřezkoumatelný napadený rozsudek. Stěžovatel tvrdí,

že nebrojil žalobou ani proti uznání viny, ani proti právní kvalifikaci správního deliktu, ani proti nedostatečnému popisu naplnění skutkové podstaty; upozorňoval na to, že jeho obranou již v řízení před správním orgánem prvního stupně byl poukaz na to, že věc má být řešena uložením blokové pokuty, nikoliv vedením standardního správního řízení, přičemž s touto obranou se Magistrát města Ostravy v odůvodnění rozhodnutí nijak nevypořádal.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[9] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných, současně zkoumal, zda napadený rozsudek není zatížen vadami, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud považuje za vhodné pouze zmínit, že přestože byl stěžovatel vyzván usnesením ze dne 10. 7. 2018, č. j. 5 As 224/2018 – 12, k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost, Nejvyšší správní soud na splnění poplatkové povinnosti netrval, neboť ze spisu vyplynulo, že stěžovateli bylo osvobození od soudních poplatků přiznáno již v řízení před krajským soudem; současně byl stěžovateli ustanoven zástupcem pro řízení o žalobě advokát (usnesení KS v Ostravě ze dne 2. 11. 2017, č. j. 20 A 30/2017 – 16); dle § 36 odst. 3 s. ř. s. se přiznané osvobození vztahuje i na řízení o kasační stížnosti; totéž platí ve vztahu k ustanovenému zástupci (§ 35 odst. 10 s. ř. s.).

[10] Nejvyšší správní soud konstatuje, že cílem blokového řízení je odstranit zbytečný formalismus v případech, kdy o spáchání a pachateli přestupku nejsou žádné pochyby, pachatel sám spáchání přestupku přiznává a souhlasí se zaplacením pokuty; pachatel musí souhlasit s projednáním přestupku v blokovém řízení a s vyšší pokuty. Jednou z podmínek přípustnosti vydání rozhodnutí v blokovém řízení je podle § 84 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, dle kterého bylo ve věci postupováno, tedy skutečnost, že osoba, která se měla přestupku dopustit, je ochotna pokutu zaplatit. Další podmínkou podávanou z téhož ustanovení, jež musí být kumulativně s první podmínkou splněna, pak je, že přestupek je spolehlivě zjištěn. V případě, že by ten, kdo se měl dle názoru správního orgánu přestupku dopustit, nepovažoval přestupek za spolehlivě zjištěný, případně by z jiného důvodu nebyl ochoten pokutu zaplatit, je třeba otázky skutkové a právní týkající se spáchání tvrzeného přestupku posuzovat, je tedy třeba provádět ve věci dokazování ve standardním správním řízení. Faktická dispozice osoby obviněné z přestupku je tu tedy dána tím, že osoba, jež se měla přestupku dopustit, buď považuje přestupek za spolehlivě zjištěný, nehodlá o něm vést takové řízení, v němž by byly posuzovány jak otázky skutkové, tak otázky právní, a souhlasí se sankcí, jež je jí v blokovém řízení ukládána, nebo přestupek nemá za prokázaný, nesouhlasí se zaplacením pokuty, přičemž využívá svého práva na zahájení správního řízení o přestupku.

[11] Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že stěžovatel výslovně vyjádřil požadavek vedení správního řízení, přičemž výslovně dal najevo, že nepovažuje přestupek za spolehlivě zjištěný; uvedl, že s přestupkem nesouhlasí a že žádá správní řízení, jelikož jeho chůzi na přechodu pro chodce na červenou mu policisté nemohou žádným způsobem prokázat. Z výpovědí obou policistů shodně vyplývá, že přestupek chtěli se stěžovatelem řešit v blokovém řízení, avšak ten s takovým postupem nesouhlasil, neboť spáchání přestupku popřel. Policisté proto přistoupili k sepsání oznámení o přestupku, na jehož podkladě měl být přestupek řešen ve standardním správním řízení.

[12] Stěžovatel na jednu stranu spáchání přestupku popíral a na druhou stranu souhlasil s uložením blokové pokuty. Vážnost vůle stěžovatele tak byla zpochybněna, nebyla tak naplněna zákonná podmínka spolehlivého zjištění přestupku. Jinými slovy, svou vůli řešit přestupek

pokračování

v blokovém řízení stěžovatel nevyjevil způsobem nevzbuzujícím pochybnosti o vážnosti vůle. Rozporuplné jednání stěžovatele, který nejprve zcela jednoznačně popřel spáchání přestupku a požadoval správní řízení, současně souhlasil se zaplacením pokuty, zavdávalo pochybnosti o vážnosti projevené vůle stěžovatele, postup policistů lze mít proto dle Nejvyššího správního soudu za této situace za pochopitelný. Nelze jim proto vyčítat, pokud situaci vyhodnotili tak, jak učinili, nepřistoupili k vyřešení přestupku v blokovém řízení, ale v souladu s § 58 odst. 1 zákona o přestupcích postoupili věc správnímu orgánu k dalšímu řízení. Na tomto místě je třeba uvést na pravou míru tvrzení stěžovatele, že mu byla uložena pokuta 100 Kč, se kterou souhlasil, což je jasně uvedeno na druhé straně oznámení. Tuto povinnost si stanovil fakticky sám stěžovatel v rámci vyjádření k policisty sepsanému „oznámení přestupku“; žádný blok na pokutu na místě zaplacenou či na místě nezaplacenou, který by stěžovatel podepsal, mu nebyl vydán. Rozhodnutí v blokovém řízení je vydáno vystavením pokutového bloku (bloku na pokutu na místě nezaplacenou) a jeho podpisem obviněným z přestupku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010 - 81).

[13] Představa stěžovatele, že správní orgán měl na základě jeho stížnosti zrušit již zahájené správní řízení a dodatečně jej nechat podepsat pokutový blok a věc tak vyřešit v blokovém řízení, je zcela mylná; takový postup nemá žádnou oporu v zákoně; při respektování ústavní zásady vyjádřené v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví) nebyl správní orgán po zahájení správního řízení ve věci přestupku k takovému postupu vůbec oprávněn. Již zahájené správní řízení lze ukončit pouze zákonem předvídaným způsobem; způsob, který předestřel stěžovatel, zákon neumožňuje.

[14] Nejvyšší správní soud konstatuje, že není pravdou, že by se správní orgán s podáním stěžovatele (stížnost na zahájení řízení), v němž se stěžovatel doznává k přestupku, nezabýval. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je podrobně popsán celý skutkový děj případu, z něhož lze dovodit, že nebyly splněny podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení, neboť je zde výslovně uvedeno, že stěžovatel, kterému po předchozím poučení bylo sděleno, že se dopustil přestupku, uvedl, že s přestupkem nesouhlasí a že žádá správní řízení, jelikož jeho chůzi na přechodu pro chodce na červenou mu policisté nemohou žádným způsobem prokázat. Za této situace policista přistoupil k vypsání oznámení o přestupku, z čehož implicitně vyplývá, že nepovažoval za možné vyřešit věc v blokovém řízení. Podrobně se s námitkou, že mělo být vedeno blokové řízení, vypořádal v odůvodnění rozhodnutí žalovaný na str. 3. Prvostupňový správní orgán rovněž výslovně reagoval na podání stěžovatele označené jako stížnost na zahájení řízení, vysvětlil mu, proč je nelze posoudit jako stížnost dle § 175 správního řádu, a rovněž uvedl, že s tam uváděnými námitkami se bude zabývat v rámci ústního jednání, které nařídil na den 16. 2. 2017. K tomuto jednání se stěžovatel bez omluvy nedostavil.

[15] Tvrdí-li stěžovatel, že na vyřízení věci v blokovém řízení měl právní nárok, nelze mu přisvědčit. Takový nárok nevyplývá ani ze samotného znění v době spáchání přestupku platného a účinného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (srov. § 84 odst. 1, dle kterého přestupek lze projednat uložení pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit). Krajský soud zcela správně uvedl, že přestupce nemá nárok na to, aby byla věc vyřešena v blokovém řízení. Záleží vždy na okolnostech každého případu a na jejich vyhodnocení správním orgánem, resp. zde zasahujícím policistou na místě samém. Jak již bylo uvedeno výše, z chování stěžovatele se jednoznačně splnění podmínek pro vyřešení věci v blokovém řízení nepodávalo.

[16] Dle Nejvyššího správního soudu nelze správním orgánům ničeho v jejich postupu vytknout. Stěžovatel nemůže uspět ani s námitkou legitimního očekávání, neboť posouzení každé

věci je zcela individuální a to, jaký procesní postup je v té které věci zvolen, závisí nejen na uvážení správního orgánu, ale rovněž na jednání přestupce, neboť ten je tím, kdo do značné míry svým jednáním předurčuje, v jakém režimu bude věc projednána. Zcela jistě nelze říci, že paušálně je všem přestupcům za vstup do vozovky na červenou ukládána pokuta 100 Kč. Každá uložená sankce musí být individualizována, a to s přihlédnutím jak k osobě pachatele, tak i k ostatním okolnostem a nelze ji poměřovat pouze typem spáchaného přestupku. Nelze proto hovořit o nějaké zavedené správní praxi, ze které by správní orgán vybočil.

[17] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám stěžovatele nepřisvědčil. Jak rozhodnutí krajského soudu tak i rozhodnutí žalovaného se řádně a přezkoumatelným způsobem vypořádala se všemi relevantními námitkami stěžovatele, včetně námitky, jejíž vypořádání stěžovatel postrádá, že věc měla být se stěžovatelem vyřízena v blokovém řízení. Nejvyšší správní soud vytýkané vady rozsudku krajského soudu neshledal. Z obsahu napadeného rozsudku je jasné, jaké otázky – v návaznosti na žalobní body – krajský soud považoval za rozhodné, a vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jakož i nosné důvody (*ratio decidendi*), které v napadeném rozsudku vyslovil, jsou zřetelné.

[18] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[19] O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.; žalovaný, kterému by jinak dle úspěchu ve věci náležela náhrada nákladů řízení, žádné náklady přesahující jeho běžnou správní činnost nevynaložil, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[20] O odměně ustanoveného advokáta rozhodl soud v souladu s § 35 odst. 10 s. ř. s.; Ustanovenému zástupci náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. písemné podání soudu, ve výši 3100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 4 cit. vyhlášky. Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, na náhradě na dani z přidané hodnoty mu přísluší částka 714 Kč. Náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti tedy činí celkem 4114 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. srpna 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu